

varmtfølelse, unævnte Medlemmer, der skjuler sig bag mange af Navnene, en inderlig Tak, fordi de i disse trange Tider har villet slutte sig sammen om D. K. for som en Sikringsstyrke at sætte os i Stand til ved økonomisk Støtte at fortsætte vort Arbejde for Kvindesagen.

Siden 1883 har jeg fulgt D. K. med den varmeste Interesse, elsket det og altid været knyttet til det paa en eller anden Maade, og det har været forunderligt at se, hvorledes der af en lille Spire her i København er vokset op et stort Træ, som breder sine Grene over hele Landet. — Det er den faste, urokkelige Tro paa vor Sags Sandhed, der har holdt os sammen, og altid naar det kneb, har der været Medlemmer, der har hjulpet os over de trange Tider, som D. K. ikke har haft saa faa af.

D. K. staar i dette Øjeblik saa kraftigt som ingsinde. Vore Kredsformænd og mange af vore Medlemmer er gennem Arbejdet i D. K. bleven opdragte til parlamentarisk Skik og har faaet Mod til at tage Ordet i Forsamlinger, og gennem Grundloven af 1915, som i 1918 skal træde i Kraft, bliver der nu kaldt paa Kvinden i det offentlige Liv, og mange af D. K.s Kvinder staar rede til at tage Arbejdet op. I den Henseende hører disse Tider ikke til de trange. Men Dyrtiden bringer os store økonomiske Vanskeligheder og kan nemt lamme den Virkelyst, som Fællesstyrelsen sidder inde med. Det har det Udvalg, der er traadt sammen for at samle ind, indset, og det har været Drivfjederen til det store og smukke Arbejde, de har udført.

Alle dem, der har givet Bidrag til denne Indsamling, vil jeg — paa hele D. K.s Vegne — bringe en varm Tak, men særlig Udvalgets Medlemmer, der har baaret Arbejdets Byrde, og denne varme Tak vil jeg bede Udvalgets Formand, Fru Elise Møller Bjerre, modtage.

Hjertelig Tak for den ypperlige, værdifulde Haandsrækning, De paa saa manges Vegne har bragt D. K. i denne vanskelige Tid.

Tilslut udtalte Gyrithe Lemche:

„I min Egenskab for Tiden af ansvarshavende Redaktør for Dansk Kvindesamfunds Blad, vil jeg bede om Tilladelse til at føje nogle Takkens Ord til den Tak, som Formanden for Fællesstyrelsen har bragt Ud-

valget for „Dansk Kvindesamfunds 300 Garanter.“

Der er et godt, gammelt Ord, som siger: „I Nøden skal man lære sine Venner at kende“. Sandheden af disse Ord har „Kvinden og Samfundet“ mere end én Gang faaet bekræftet i sine nu 32 Leveaar. Havde Bladet ikke haft Venner — og offervillige Venner — vilde det rimeligvis forlængst være gaaet ind til Historiens Eftermæle.

Aldrig har dog „Kvinden og Samfundet“ modtaget et saa storslaaet Bevis paa, at dets Gerning her i Landet støttes af en forstaaende, og offerberedt Venskabskare end i dette Øjeblik, hvor 300 Vennenavne slaar Ring om det og indestaar for, at dets hidtidige Indtægter i de kommende Aar vil blive forøget med én fast aarlig Merindtægt af 1500 Kr. Redaktionen, som mer end nogen har følt det for Kvindesagen ydmygende i, at dens eneste Organ her i Landet stadig har maattet indskrænkes og det i en Tid, hvor det netop gjaldt om at gaa frem, kan ogsaa mere end nogen værdsætte Betydningen af den Hjælp, som de 300 Garanter frivillig byder og det Arbejde, som har ført til det smukke Resultat, som her foreligger.

Hvor haardt fornøden Hjælpen var, fremgaar bedst af den triste Kendsgerning, at selv med den Merindtægt, som her stilles til Bladets Raadighed, vil det dog ikke i det kommende Aar kunne føres tilbage til sin oprindelige Skikkelse, thi samtidig med, at Indtægten stiger, stiger ogsaa Udgifterne som Følge af Krigen, men just dette siger os, at uden den her tilvejebragte Hjælp, vilde Bladet enten være nedsunket i en bundløs Gæld eller for en Tid være tyunget til at ophøre.

De 1500 Kr. betyder imidlertid ikke blot en økonomisk Afstiver, men ogsaa en moralsk. Naar mit Blik glider henover Garanternes Navne, da møder det Navne paa Mænd og Kvinder, som i Firsernes Kampdage var med til at bære „Kvinden og Samfundet“ frem, Navne som siden er komne til at staa Dansk Kvindesamfunds Arbejde fjernere, men som nu i Nødens Time træder til som en Æresvagt for Dansk Kvindesamfund og dets Blad. — Jeg ser heri et Bevis for, at „Kvinden og Samfundet“ er blevet sin Fortid og dens Traditioner tro.

Jeg ser Navne paa andre Mænd og Kvinder, om hvem jeg maa antage, at de ikke til enhver Tid har været enige med den nuværende Redaktion om, hvad den skrev i Bladet, og jeg ser i disse Garant-Navne et Bevis paa, at den Idé, som binder D. K.s Medlemmer sammen, er saa stor og ophøjet, at den sætter os i Stand til at se ud over det mindre væsentlige, som skiller os, og rette Blikket i de store Øjeblikke mod det hovedsagelige, som samler os.

Jeg finder endelig Navne, som siger mig, hvor meget Kvindesagens Idé har betydet for de Kvinder, som strider sig gennem Dagen og Døgnet, men dog ikke har ladet sig skræmme af Tidens store Vanskeligheder fra at bringe ogsaa deres Offer for at hjælpe Kvindesagens Idé frelst gennem de slugende Vande.

Og naar jeg saaledes læser disse Navne, som nu overgives til Dansk Kvindesamfunds historiske Arkiv, da føler jeg mit eget Mod vokse, da tror jeg usvigelig sikkert paa „Kvinden og Samfundet“ Fremtid, og jeg lover paa min Side overfor disse 300 Vogtere af Kvindesagens hellige Idé, at saa længe jeg endnu har den fornødne aandelige og legemlige Kraft, skal jeg ikke blive træt af — paa Redaktørens Plads eller som menig Skriver — at kæmpe Kvindesagens Idé videre her i Landet med de Vaaben, som staar til min Raadighed.

Paa „Kvinden og Samfundet“s Vegne bringer jeg en dybfølt Tak til den lille Skare af Kvinder, som i Nødens Time kaldte „Kvinden og Samfundet“s Venner frem og blev hørt.

Det d'Hondt'ske Spørgsmaal.

—o—

Efter at have læst Fru Bjerres sidste Artikel Side 266 kan man opstille følgende Tableau:

- 1) A 97 — B 32 — C 31
- 2) A 6 — B 1 — C 1 (D'Hondt)
- 3) A 5 — B 2 — C 1 (kun $\frac{6}{8}$ Forholdstalsvalg).

Andræ selv beklagede meget, at hans Metode saa tit slipper op, inden alle er valgte, og at da Proportionaliteter maa brydes; i ovenstaaende Eksempel brydes den, naar den sjette af de 8 Repræsentanter er valgt. Derom havde jeg en interessant Samtale med ham 1885, kort inden min Afrejse til